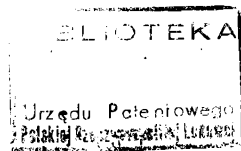

15 września 1924 r.

2

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY C14c 3/02

No 181.

Kl. 28 a 13.

Carl Graf,
Köln-Rodenkirchen. (Niemcy).

Sposób wyrobu materiału zastępującego garbniki.

Zgłoszono: 15 września 1919 r.

Udzielono: 17 maja 1924 r.

Pierwszeństwo: 3 marca 1915 r. (Niemcy).

Wynalazek dotyczy sposobu wyrobu materiału zastępującego garbniki, który może być użyty dla otrzymania zdatnej do użytku skóry zarówno sam, jak i z dotychczas używanymi roślinnymi ekstraktami garbniczymi, i to naogół bez zmiany dotychczasowych sposobów pracy.

Materiałem wyjściowym jest smoła, a to zarówno smoła węgla kamiennego jak i brunatnego, dalej smoła z torfu i wszystkich rodzajów drzewa.

Ważne dla niniejszego sposobu składniki wydziela się ze smoły w robocie wstępnej zapomocą wody albo alkaliów oraz obojętnych i zasadowych soli. Traktowanie wstępne ostatnio wymienionymi materiałami, w porównaniu z traktowaniem jedynie wodą, ma tę zaletę, że w ten sposób lepiej można wykorzystać materiał podstawowy. Do

plynu wydzielonego ze smoły dodaje się siarczanu glinowego i siarczanu miedzi. Zamiast siarczanu glinu można użyć także aluny: potasowy, chromowy, amonowy. Tak otrzymaną ciecz używa się do garbowania skóry. Jako pozostałość otrzymuje się ciągliwą smolistą masę, z której, przez nowe traktowanie wyżej wymienionymi materiałami, można otrzymać ponownie materiał zastępujący garbnik. Zamiast późniejszego dopiero traktowania siarczanem glinu i miedzi, można te związki wprowadzać w traktowaniu wstępnem.

Otrzymuje się w ten sposób wytwór, który, w razie potrzeby, może być użyty do garbowania skóry. Rezultat jednak tego postępowania jest znacznie gorszy, niż przy dodawaniu omawianych ciał po traktowaniu wstępnem. Następnie można

uzyskać działanie garbujące z pomocą tylko jednego z wymienionych siarczanów. Użycie jednak jedynie siarczanu miedzi, daje znacznie słabsze działanie garbujące i skórę mniej pełną, niż przy dodawaniu siarczanu glinu, lub dających się użyć zamiast niego siarczanów albo alunów. Dodatek siarczanów glinu i t. p., przeciwnie, poprawia ciecz, i to tak, że wykazuje ona właściwości podobne do wyciągów z garbników roślinnych. Przy pominięciu znowu siarczanu miedzi otrzymuje się najczęściej skórę o niepożądaniej ciemno-szarej barwie.

Sposób można przeprowadzać na zimno lub w wyższej temperaturze, wpływającej na przyspieszenie działania.

Przykład.

W stu częściach wagowych wody rozpuszcza się 20—25 części wagowych siarczanu sodu lub innego z alkaliów, obojętnej lub podwójnej soli. Do tego roztworu dodaje się 50 części wagowych smoły, np. smoły z buczyny, i miesza się masę mieszałem przez czas dłuższy. Następnie, przy trwałem mieszaniu, dodaje się 8—10 części wagowych siar-

czanu glinu, 6—7 części wagowych alunu poczem wyłącza się mieszało, dodaje się $\frac{1}{2}$ — 1 części wagowych siarczanu miedzi, i wreszcie puszcza się znowu w ruch urządzenie mieszałowe. Ciecz, wydzieloną powyższym sposobem, można używać do garbowania wprost, lub zagęścić przez odparowanie.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wyrobu materiału zastępującego garbnik, tem znamienny, że mineralną lub roślinną smołę traktuje się wodą, alkalijskimi, amonjakiem, obojętnymi solami, alunem, lub przynajmniej jednym z siarczanów metali.

2. Sposób według zastrzeżenia 1, tem znamienny, że smołę traktuje się wstępnie wodą, alkalijskimi, amonjakiem lub obojętnymi solami, i na wydzielającą się przytem ciecz, działa się następnie przynajmniej jednym z siarczanów metali lub alunem.

3. Sposób według zastrzeżenia 2, tem znamienny, że do uzyskanej przez wstępne traktowanie cieczy, dodaje się siarczanu glinu i miedzi.